

**Het
Vergeten
Rattennest**

**Het
Vergeten
Rattennest**

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Eerste druk: juni 2017
Tweede druk: augustus 2017

Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402163889
NUR 337 – Oorlogs- en verzetsroman

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopieën,
geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke
andere wijze dan ook zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1 – HET RUSTIGE AMSTERDAM.....	7
HOOFDSTUK 2 – DE KNAPPE DOKTER	19
HOOFDSTUK 3 – VAARWEL LIEVE WILLEM	25
HOOFDSTUK 4 – SEKS EN LIQUIDATIE	34
HOOFDSTUK 5 – DRUKTE OP HET KERKPLEIN.....	49
HOOFDSTUK 6 – IN HET HOL VAN DE LEEUW	65
HOOFDSTUK 7 – VERMOORD IN HAARLEM	71
HOOFDSTUK 8 – DE HOMO EN MARIA	85
HOOFDSTUK 9 - PAARDENINJECTIE	93
HOOFDSTUK 10 - KUSSEN MET DE SLAGER	98
HOOFDSTUK 11 – MARIA SCHIET RAAK	111
HOOFDSTUK 12 – HET FEESTVARKEN.....	117

Hoofdstuk 1 – Het rustige Amsterdam

Regen spoelt over de glinsterende stenen van de Nieuwezijds Voorburgwal en af en toe komt er een straal zonlicht door de zware bewolking heen en maakt als het ware blokken van licht op de glanzende straatstenen.

Vanuit de richting van het centraal station komt een groep soldaten de gracht op gemarcheerd. Ze zijn zwaar bewapend, hebben hun geweer op de schouders en de spijkers onder hun laarzen maken kleine putjes in de kinderkopjes op de oude gracht.

Halfweg roept de voorste man: ‘Stilstaan, halt. Rust!’

De in het grijs gestoken soldaten zetten hun geweer op de natte stenen. De mensen langs de kant staan te kijken en nu zelfs na 2,5 jaar bezetting is er nog niemand echt aan de situatie gewend. De mensen die er staan hebben zichtbaar allen een speldje met NSB erop geëmailleerd. Elke Duitse soldaat, of hij nu Hollander in Duitse dienst is of raszuivere Duitser, heeft de opdracht te letten op dat kleine speldje dat een soort bondgenootschap vertegenwoordigt met de bezetter. De meesten die langs de kant staan zijn mannen die er met hun kinderen de mars bekijken, maar ze doen dit bijna elke dag dus het begint te vervelen. Ook de kinderen die er staan in hun knickerbockerbroeken vervelen zich en ja hoor, eentje pakt een slakje van een tussen de stenen groeiende paardenbloem en gooit die naar de man

die vooropliep. Een echt straatschoffie dat niet zo'n speldje op heeft, maar omdat hij nog geen 16 jaar is hoeft hij dat ook niet. Van die boefjes zijn er genoeg en de Duitsers weten niet wat te doen met die kleine donderstenen die bijna ongrijpbaar zijn. Er is er ook weleens eentje doodgeschoten uit pure frustratie maar dat maakte alleen maar los dat er demonstraties kwamen. Op kinderen schieten doe je tenslotte niet en van de concentratiekampen wist men zogenaamd niets. Daar werden baby's, kleuters, tieners, vaders en moeders stuk voor stuk en het liefst in een zo groot mogelijk aantal om het leven gebracht. Oost-Europa was volgens ingewijden het grootste slachthuis van Europa, alleen werden er geen dieren maar mensen omgebracht, met duizenden tegelijk. De optelsom was eindeloos en het aanbod ook want uit heel Europa reden treinen vol met Untermenschen naar de concentratiekampen waar ze werden vergast of tewerkgesteld om anderen te vergassen. Hier in het hart van het warmste deel van de hoofdstad was de oorlog nog ver weg, alleen kwamen de hufters er wel twee keer per dag om zich te manifesteren tegenover de bevolking die ook nog eens op hun hand was. De slak treft doel en raakt de man op zijn wang die ook nog diverse versierselen op de linkerborst draagt. Het dier grijpt zich vast met zijn kleverige onderkant op het jukbeen van de geschrokken man.

‘Kom hier jij kleine hufter, kom hier of ik schiet je voor je donder.’

Het joch smeert hem als de bliksem en de soldaat legt zijn geweer aan op zijn schouder. Net als hij de

trekker wil overhalen duwt een van de soldaten het wapen omhoog.

‘We hebben rust hier in dit deel van de stad, als je die rat doodschiet hebben we hier straks de grootste trammelant. Niet doen, we houden hem in de gaten, pakken hem en dan krijgt hij van mij persoonlijk een pak op zijn falie.’

Hij laat het wapen zakken en het joch is al ver uit zicht in een van de donkere zijstraten. Het stopt met regenen en de luitenant stelt zijn mannen voor een biertje te gaan drinken en een halfuur pauze te houden voor ze verder kunnen met hun patrouille. Ze gaan de eerste de beste kroeg binnen, maar net als de luitenant over de drempel gaat met zijn rechtervoet klinkt er achter hem en schot, niet van vlak achter hem maar van grotere afstand. Hij spert zijn ogen wagenwijd open en kijkt naar de man die achter de bar staat en hij voelt de kogel dwars door zijn borst vliegen en inslaan in de wand voor hem, vlak bij de grond net boven de plint op zo'n tien meter voor hem. Het is het laatste dat hij te zien krijgt in dit leven want langzaam valt hij voorover op de houten vloer van het kroegje. Morsdood voordat hij met zijn gezicht de vloer raakt. Het geweer dat over zijn schouder hing is nog doorgeladen van de poging het joch te vermoorden, maar gaat af doordat het hard op de grond valt. De kogel verdwijnt in de oude wand van het naar schatting 16^e-eeuwse kroegje.

De kroegbaas die hevig geschrokken is loopt naar de gevallen soldaat en draait hem voorzichtig op de rug. Zijn gezicht is blauw van de klap op de harde planken

waar een laag zand op ligt dat nu aan het gezicht van de gestorven man kleeft.

‘Hij is morsdood. Hoe kan dat? Er gebeurt hier nooit wat.

Het is hier de laatste enclave waar het tot nu rustig is sinds ze de Joden hebben weggehaald en hun huizen vol met Duitsgezinden gedaan hebben.’

‘Het lijkt erop dat hij ergens daar van bovenaf beschoten is. Kijk, de kogel is hoog in zijn rug binnengegaan en halfweg de borst eruit gevlogen tot daar in de plint.’

‘Jij lijkt verdomme wel een onderzoeker van de Gestapo. Hoe heet jij eigenlijk? Ik moet je naam noteren want dit krijgt een staartje, dat verzeker ik je.’

‘Voor de oorlog zat ik bij de recherche, maar omdat ik fanatiek aanhanger van de NSB ben hebben ze mij weggepest dus moest ik wat anders en kreeg ik van het NSB-bestuur dit kroegje toegewezen, zodat ik niet zonder werk of inkomsten zou komen te zitten. Tegen de lobby bij de politie kon de NSB toen nog niet op. Nu is alles anders maar het werk in de kroeg bevalt me beter dan op dieven, smokkelaars en pooiers jagen.’

De kroegbaas kletst nog met de soldaat als een tweede soldaat getroffen wordt achter in zijn helm. Zijn hoofd lijkt uit elkaar te ploffen vlak bij de

kroegbaas zijn gezicht, de afstand is misschien minder dan veertig centimeter.

‘Kom, we moeten uit het schootveld. Straks worden wij ook nog geraakt.’

Even later suist er een kogel vlak langs de man waar de kroegbaas mee praat.

‘Dank je man, je hebt mij het leven gered.’ Ze kijken door een kier in de deur naar de man op straat die nog beweegt maar zijn gezicht mist, en het bloed gulpt uit de enorme wond die de kogel geslagen heeft. De man op de grond is niet meer te redden en langzaam stopt de stroom bloed waar hij in baadt en wordt niet langer groter en groter.

‘Ik denk dat het iemand is uit het Rattenleger. De onderduikers hebben een eigen leger met alles erop en eraan. Ze hebben wapens die ze van ons stelen, zelfs precisiegeweren die onze sluipschutters hebben. Ze overvallen transporten en doen alles om ons te jennen en doden mensen zoals hij daar, soldaten van het Duitse Rijk.’

‘Wij Duitsers noemen ze de Ratten, want zo moeten ze leven anders hadden we ze allang te pakken gehad, maar we verwachten er binnenkort een aantal op te pakken. Het zijn zogenaamd leden van de NSB maar zijn dat niet echt en daarom komt er binnenkort een grote controle en ieder die geen papieren bij zich heeft gaat ter plekke tegen de muur om doodgeschoten te worden. Er is zelfs een groep

Duitse SS'ers onderweg om die klus naar behoren te klaren.'

In de dakgoot aan de overkant ligt een rat plat op zijn buik, wachtend tot er weer zo'n Nederlandse landverrader zich in de kijker zal bewegen. Dat gebeurt niet want de eerst geordende patrouille is als een toom kippen uit elkaar gevlogen.

De man in de dakgoot kruipt langzaam achteruit nadat hij het vizier van zijn geweer heeft afgehaald. Hij laat zich buiten het zicht van de Duitsers en de kroegbaas langzaam door het dakraam zakken van het huis aan de Geldersekeade.

'Is het gelukt, Willem? Heb je er eentje kunnen omleggen of wilde het niet lukken? Ik hoorde twee schoten. Heb je twee keer doel getroffen?'

'Ja, ik heb er twee om zeep geholpen. Eén in zijn nek geschoten en de andere door zijn rotkop en dook voorover een kroeg binnen. De ander stortte in elkaar voor de kroeg en sloeg tegen de natte bestrating van het pleintje ervoor. Ik wilde er nog één maar die was mis en we moeten zuinig met de munitie doen. Van onze commandant van het ondergrondse leger, van de Graaf, zou het veel beter zijn als we dempers voor deze wapens zouden kunnen krijgen.'

Willem is een knappe man van 28 jaar. Voor de oorlog was hij militair maar hij wist te ontsnappen uit de hel rond de Grebbeberg en is toen bij de ondergrondse gegaan na een zeer zorgvuldig onderzoek van de leiding van dit ondergrondse

Rattenleger. RAT was de afkorting voor Royal All Time-trouw aan de koningin, te allen tijde. De Duitsers die de naam ooit uit een gevangene geperst hadden, dachten dat het ratten waren uit de Amsterdamse riolen.

‘Kom Willem, kom bij mij. Ik was zoals altijd bang dat je het niet zou halen en ik wil je niet missen, nooit. Daarom vind ik het zo erg dat uitgerekend jij dit werk moet doen, onrust zaaien bij de vijand van ons volk.’

Willem gaat op de matras zitten en zij trekt zijn schoenen uit. Zijn voeten stinken zo dat ze bijna moet kotsen want wassen is er in die dagen niet vaak bij. Soms zaten ze twee tot acht dagen op een zolder voor ze konden of mochten verkassen en de voeten van Willem deden de dakpannen trillen van ellende.

Ze trekt zijn sokken uit en dan moet ze zien hoe slecht het met haar man, haar lief, gesteld is. Grote donkere plekken zijn zichtbaar en de voeten zijn zwaar ontstoken.

‘Als je maar geen koudvuur krijgt, het ziet er zo slecht uit. Dat je nog kunt lopen met dat grote geweer... we moeten een dokter vinden voor je anders loopt dit slecht af. Geloof mij, er moet binnen 24 uur een arts hiernaar hebben gekeken want anders zie ik het zwaar in.’

Wat ze van plan was moet ze uit haar hoofd zetten omdat Willem gewoon te ziek is om met haar van de liefde te genieten. Als hij lag te moorden in een